

len forpligtiger desuden de nye medlemslande til at overholde de principper og retningslinjer, der fremgår af disse, og træffe de foranstaltninger, som måtte vise sig nødvendige for at sikre iværksættelsen heraf.

Art. 6 fastslår, at aftaler eller overenskomster, der er indgået eller anvendes foreløbigt af Fællesskabet eller Unionen med et eller flere tredjelande, med en international organisation eller med en statsborger i et tredjeland, er bindende for de nye medlemsstater. Endvidere fastslås, at de nye medlemsstater forpligter sig til at tiltræde de aftaler eller overenskomster, der er indgået eller anvendes foreløbigt af de nuværende medlemsstater sammen med Fællesskabet, og de af disse medlemsstater indgåede aftaler, der har tilknytning til de nævnte aftaler eller overenskomster. Ved tiltrædelsen af disse aftaler og overenskomster opnår de nye medlemsstater samme rettigheder og forpligtelser i henhold til disse aftaler og overenskomster som de nuværende medlemsstater. Dette medfører, at de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen tiltræder en række aftaler eller overenskomster med et større antal lande indgået af Fællesskabet sammen med dets medlemslande, bl.a. EØS-aftalen. Herudover fastslås det,

- at de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen anvender de bilaterale tekstilaftaler og -arrangementer, som Fællesskabet har indgået med tredjelande;
- at de kvantitative restriktioner, som Fællesskabet anvender på import af stål og stålprodukter, tilpasses på grundlag af de nye medlemsstaters import i de senere år af stålprodukter med oprindelse i de pågældende leverandørlande;
- at fiskeriaftaler, som de nye medlemsstater har indgået med tredjelande, fra tiltrædelsen forvaltes af Fællesskabet; samt
- at de nye medlemsstater med virkning fra tiltrædelsesdatoen udtræder af alle frihandelsaftaler med tredjelande, herunder den centraleuropæiske frihandelsaftale.

Endelig fastslås det, at de nye medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at tilpasse deres stilling i forhold til internationale organisationer og internationale aftaler, i hvilke andre medlemsstater eller Fællesskabet ligeledes er parter, til de rettigheder og forpligtelser, der følger af deres tiltrædelse af Unionen.

I art. 7 fastslås, at aktens bestemmelser, medmindre andet er fastsat i denne, kun kan suspenderes, ændres eller ophæves efter reglerne i de oprindelige traktater om ændringer af disse. TA-03 kan derfor kun ændres ved gensidig overenskomst efter ratifikation af alle medlemsstater.

I art. 8 præciseres, at de af institutionernes retsakter, for hvilke der i TA-03 fastsættes overgangsbestemmelser, bevarer deres juridiske status. Dette betyder, at ændringer af retsakter også efter tiltrædelsen den 1. maj 2004 kan foretages efter bestemmelserne for de pågældende retsakter selv, dvs. for en række retsakters vedkommende med kvalificeret eller almindeligt flertal.

I art. 9 fastslås, at aktens tilpasningsbestemmelser for retsakter vedtaget af institutionerne har samme juridiske status og underkastes de samme regler som de bestemmelser, de ændrer eller ophæver. Dette indebærer, at der i en række tilfælde vil kunne foretages ændringer af sådanne bestemmelser med kvalificeret eller almindeligt flertal.

I art. 10 fastslås det tidligere nævnte hovedprincip, hvorefter de i akten med tilhørende bilag og protokoller fastlagte overgangsbestemmelser udgør undtagelser fra det generelle princip om, at de nye medlemsstater fuldt ud anvender bestemmelserne i de oprindelige traktater og i institutionernes retsakter fra tiltrædelsesdatoen.

4.2 Anden del – Tilpasninger af traktaterne

Tiltrædelsesaktens anden del indeholder de tilpasninger, som optagelsen af de ti lande har gjort det nødvendigt at foretage i de grundlæggende traktater.

4.2.1 Afsnit I – Bestemmelser vedrørende institutionerne (art. 11-17)

Udgangspunktet for tiltrædelsestraktatens bestemmelser om institutionerne er Nice-traktaten, som tiltrædelsesakten supplerer og præciserer. Det gælder navnlig reglerne om de nye medlemsstaters repræsentation i institutionerne.

Med virkning fra begyndelsen af valgperioden 2004-2009 fastsættes antallet af repræsentanter, der i hver enkelt medlemsstat vælges til Europa-Parlamentet til:

Belgien	24
Tjekkiet	24
Danmark	14